

FJERDE BOG

I

Da Købmand Villing Søndagen efter Mødet i Skibberup Forsamlingshus om Morgen en aabnede sin Bod, stod der nedefor Stentrappen den sædvanlige lille Forsamling af pjaltede og forkomne Skikkelser, Mænd og Kvinder, der med tomme Flasker skjulte under Frakker og Forklæder i Utaalmodighed havde ventet paa, at Døren skulde blive aabnet. Med en tavs og sky Morgenhilsen smuttede de een efter een ind bag Købmandens Ryg og lagde med rystende Hænder deres irrede Kobberskillinger paa Disken, mens Butiksdrengen fyldte Flaskerne henne ved Brændevinsankeret; hvorpaa de lige saa stille listede ud og hastede bort — hver sin Vej over Markerne.

Imidlertid var Villing bleven staaende udenfor paa Dørflisen i broderede Morgensko og med en graa Lærredskasket trykket ned paa sit store, fede Hoved. Hans Tømmelfingre hang i Vestens Ærmegab; de øvrige Fingre trommede paa hans Bryst, mens hans spejdende Blik foretog sin sædvanlige Morgenvandring rundt i Byen, luskede omkring i Gaardene og sneg sig ind i Afkroge ligesom en Ræv efter Bytte. Han kunde fra sin Dør overse næsten hele Byen, kunde lugte, hvad der blev kogt og stegt paa alle Komfurerne, og øjeblikkelig afgøre, om Kaffe-bønnerne eller Krydderierne var købt i hans Butik. Vejlby bestod nemlig kun af syv-otte Gaarde og nogle faa Smaahuse. Gaardene var alle nye og opførte efter en og samme Tegning, byggede af samme Slags nøgterne gule Sten, med en lang, kedelig Vin-duesrække ud imod Gadekæret, en høj Cementsokkel og et Ski-